

Húsvét 3. vasárnapja

Jn 21,1-19

A nagy fogás

A galileai halászok különösen gondolkodtak. A nagy élményeket átélt embereknek vissza kellett lépni a hétköznapi valóságba. Azt kellett tenniük, amit azelőtt. Halásztak. Különös, hogy a csodatévő Jézustól soha nem kértek életük megkönnyítésére csodatételeket. Nem lettek tehát szerencsésebb halászok, mivel Jézust követték. Úgy küzdöttek a megélhetésért most is, mint azelőtt. A Galileai-tenger (Tibériás tava) amely nem túlságosan nagy tó, nem egykönnyen adta meg magát.

Persze, aki ezt a szerencsés halfogás történetét olvassa, hamarosan rájön, nem hencegő halászok nagyzóló történetével áll szembe, hanem más is található ebben az elbeszélésben. Azt is furcsállhatja, hogy ezt a történetet a már éppen befejezés előtt álló evangélium végére illesztették, pedig első látásra jobban illenek a feltámadási történet előtti fejezet valamelyikébe. Persze a történetben ennél több furcsaságot is találunk.

Csak itt sorolja fel az apostolokat János evangélista, de nem tizenkettőről, hanem csak hétről beszél. A történet magában áll, nem kötődik előzményekhez, nem tudjuk, mikor tértek vissza az apostolok Galileába. A történet főszereplője Péter és a szeretett tanítvány, valamint Jézus. A jelenetek önálló egységeket alkotnak. Az összekötő szöveg az elbeszélést lassacskán más összefüggésbe helyezi, a halásztörténetként induló elbeszélés a végén egy Jézus-jelenés elbeszélése lesz.

Péter, aki egyszer már megkapta a megbízatását - „emberek halásza leszel” - most mégis a tengeren indul halászni. A többiek vele mennek, mintha kialakult volna már egy Péter vezette közösség. Az sem világlik ki a történetből, hogy az apostolok visszatértek-e eredeti foglalkozásukhoz, a halászathoz, vagy valami rendkívüli események számított, hogy ennyi év után újra próbálkoztak régi mesterségükkel. A halászok erőlködése ezúttal kudarcba fulladt. A feleslegesen küszködő csapatot Jézus szólítja meg éhes kol-dus képében: „Fiaim nincs valami ennivalótok?” - kérdezi. Talán még boszszantotta is őket a kérdés, amelyet az ismeretlen tett fel. De akkor miért követik a tanácsát, és vetik ki a hálójukat „jobbra”? Be

is következett a nagy fogás. A leltár szerint 153 nagy hal, a számban kételkedhetünk, de jól szemlélteti a fogás gazdagságát. A váratlan halfogás után Péter úgy gondolta, a különös, eredményes tanácsadó csak a feltámadt Úr lehet. Nem koldus, mert nem az ő fogásukból akart jóllakni. Amikor partra értek, az ismeretlen már halat süttött izzó parázson, és kenyere is volt. Jézus hívja meg őket enni. Nem merik kérdezni Jézust, de a megilletődött néma vendégek tudják, kivel találkoztak. Ennek bizonyosságát a következő jelenet írja le, hiszen a búcsúzó Jézus megbízásokat oszt, Péternek a főhatalmat, Jánosnak pedig megjövendőli a hosszú életet. Elindul tehát az Egyház működése. Valószínűleg a szerző ezt akarja leírni ezzel az elbeszéléssel.

Egy hétköznapi történet nem mindennapi következményekkel. Akad ilyen. Legalább is a hívek átélnek ilyen történetet. Az Egyházat olyanok alkotják, akiknek van ilyen vagy olyan történetük az Istennel. Amikor a hittan, a tananyagból személyüket motiváló ismeretté válik. Azt is mondhatnám, az emberi személyiség és a hit fejlődésének az a története, amikortól kezdve nem csak családot, házat, karriert, hanem életet akarunk építeni. Olyan életet, amely ugyan itt kezdődik, de az Isten országába is folytatódik. Olyan életet, amely nem elcsigáz, hanem egyre jobban az élet leglényegesebb dolgára irányítja figyelmünket.

A Jézus iránti szeretetét megvalló Simon Péter imája

„Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?”

Igen, Uram, te tudod, hogy én, aki a tizenkettő közül mindig először szólottam, én, aki mindig a lehangosabb voltam, én, aki a kemény beszéded után hűséget vallottam, mondván: „Uram kihez mennénk...”, én, aki mindig megakartalak óvni és emberi érvekkel visszatartani, és én, akit ezért „sátánnak” neveztl, én, Péter, szeretlek!

„Legeltesd bárányaimat!”

„Simon, János fia, szeretsz-e engem?”

Igen, Uram, te tudod, hogy én, aki a végletek embere vagyok, és azt mondtam: „Ha meg is kell veled halnom,

*akkor sem...”, és én, aki mégis utána átkozódva és esküdözve háromszor megtagadtalak, én, Péter, szeretlek!
„Legeltesd juhaimat!”*

„Simon, János fia, szeretsz-e engem?”

Uram, szomorú vagyok, hogy már harmadszor kérded, hogy szeretlek-e. Én, aki a tizenkettő közül a legutolsó, és a legbűnösebb vagyok, és én, akit mégis kiválasztottál, mondván: „Te Péter vagy, és én erre a kősziklára fogom építeni egyházamat”, én téged, Uram, szeretlek. De te, aki mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.

„Legeltesd juhaimat!”

Igen, Uram, legeltetem juhaid, de mutasd meg, hogyan!

„Kövess engem!”

Uram, követlek! Szeretlek!